

Defensar la unitat

L'acord inicial entre Mas i Junqueras del 14 de gener passat i també el posterior del 30 de març sobre el full de ruta no van ser fàcils d'obtenir. I, a hores d'ara, aquell full de ruta encara no ha recollit totes les incorporacions i adhesions que caldrien per consolidar els fonaments d'una àmplia majoria sobiranista el 27 de setembre. L'acord no va ser senzill perquè, tot i les coincidències fonamentals al voltant dels punts pactats, el sobiranisme incorpora tradicions, plantejaments, sensibilitats, urgències i prioritats diferents. I la majoria sobiranista només s'assolirà aplegant i sumant el màxim de persones vinculades a cadascuna de les opcions.

Dos dels temes centrals del debat suscitat feien referència a la data de les eleccions i a la qüestió de si era millor concórrer-hi amb una llista sobiranista única, o amb llistes diverses i un bloc de programa compartit. Es va fixar la data del 27 de setembre, i es va resoldre presentar-s'hi amb llistes diverses i un compromís programàtic comú sobre la posada en marxa del procés cap a la independència. Per arribar a bon port, es va comptar amb el suport actiu d'organitzacions com l'ANC, l'AMI o l'Òmnium, i tothom va haver de ser generós. El resultat establia les bases d'una plausible unitat d'acció que reconeixia les diferents posicions i canalitzava el futur del procés pel que fa a les seves principals –no pas totes– expressions polítiques institucionals. Per això, fins al

27 de setembre, cal ser tan fermes en el respecte al que es va acordar. I treballar per eixamplar l'espai comú i preparar bé el cicle electoral que encestem. Qualsevol intent, ara, de reobrir el debat sobre el que ja es va pactar –la data, la fórmula–, per benintencionat que sigui, és una irresponsabilitat que només pot erosionar el marc d'unitat aconseguit i disminuir les expectatives d'una sòlida majoria. Treballar per la unitat d'acció, ara mateix, inclou la defensa dels acords aconseguits.

En la preparació i, sobretot, després de la celebració del 9 de novembre del 2014 es van fer evidents algunes diferències substancials a l'interior del bloc polític partidari del dret a decidir. La pluralitat interna havia estat present en el procés des de l'inici i contribuïa a explicar la seva transversalitat social i la seva força. L'at-

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

CONSULTEU
MÉS ARTICLES A
www.ara.cat

mosfera fraternal de les grans manifestacions i el protagonisme decisiu de les instàncies unitàries van fer pensar a molta gent que l'acord al voltant de l'objectiu de fer efectiu el dret a decidir, primer, i de procedir, després, a la construcció de l'estat català, podien relegar les altres distincions. Però la complexa realitat gairebé sempre s'imposa. Ningú no ha volgut esquarterar ni esguerrar res. Simplement la pluralitat ha emergit. Hi ha contribuït que la proposta d'una llista única no partís de cap consens previ. I que quedés immediatament descartada des de sectors d'UDC, o des de d'ICV, EUA o la CUP, i restringida, en conseqüència, a dues formacions: CDC i ERC. I això ja no era la unitat de l'independentisme. Al voltant d'aquesta qüestió es van fer més visibles algunes línies delimitadores d'espais ideològics i polítics dife-

rents. Però el reconeixement de la pluralitat interna del camp sobiranista no hauria d'incomodar ningú que en formi part. Sense aquesta pluralitat, el sobiranisme no seria hegemònic en el grau que ho pot ser. Ni tindria la capacitat de convocatòria i d'impulsar una nova cultura política que han de garantir el caràcter plebiscitari del 27 de setembre.

Al catalanisme li ha calgut disposar, històricament, d'instàncies unitàries que li proporcionessin la necessària cohesió interna. Justament perquè era plural i divers. Ara també. I li ha calgut coordinar-se i estendre els lligams de col·laboració fins on fos possible, en cada conjuntura. Des de Solidaritat Catalana fins a l'Assemblea de Catalunya. Però la unitat d'acció del catalanisme sobiranista, per enfortir-se, ha de recollir totes les seves expressions, amb el propòsit immediat d'obtenir un mandat democràtic tan contundent com sigui possible. Restringir-ne, ara, les diverses expressions seria limitar-lo. Desdibuixar la pluralitat de plantejaments que conté seria afeblir-lo. La mata de jonc sencera tindrà més consistència que la trena ordida al voltant del jonc més gruixut. De les eleccions del 27 de setembre, que seran el plebiscit que ens ha estat negat per totes les altres vies, en sortirà un Parlament i un Govern que han de tenir plena representativitat des de tots els punts de vista. Perquè el país i l'estat propi no ens vénen donats; s'han de construir. I la voluntat popular ens ha de dir com, sobre quines bases i amb quins criteris. I això també començarà a passar el 27 de setembre.

**Qualsevol intent,
ara, de reobrir
el debat sobre el 27-S
–la data, la fórmula–
és una irresponsabilitat**

SUSANA SUBIRANA

**Sense la seva pluralitat,
el sobiranisme
no seria hegemònic
en el grau que
ho pot ser**